

den i Postkassen, samtidig med at han kører. Skolelærerne have ikke nogen Forpligtelse til at ansøge Biskoppen, Provsten, ja end ikke deres egen Præst om Tilladelse til at rejse bort. Jeg har som Skolelærer rejst Danmark rundt og har aldrig været forpligtet til at melde det noget Sted eller bede nogen om Tilladelse. Det er da mærkeligt, at Præsterne skulle være saa haardt bundne, men slikt kan vel ogsaa nu afskaffes efterhaanden — man kan jo ikke faa alt paa en Gang, det kommer naturligvis lidt efter lidt.

Jeg vilde ønske, at den højtærede Kultusminister efterhaands vilde løsne de stramme Baand, som findes i Cirkulæret af 23de August, og stille det lidt mere nemt for Folkekirkens Præster at kunne hjælpe deres Kolleger, Frikirkens Præster, i Tjenesten. I øvrigt ville vi jo i Aar, efter hvad der er bebudet baade tidligere og nu forleden Dag af den højtærede Kultusminister, faa de kirkelige Forhold til Behandling her i Rigsdagen, idet den højtærede Kultusminister agter at forelægge Forslag til Lov om Oprettelse af Menighedsraad og Forandring i Kaldelsesmaaden af Menighedens Præster, hvorved der gives Menighederne en større Indflydelse paa Ansættelsen af Præsterne, altsaa i lignende Retning som det Lovforslag, den nuværende Kultusminister tidligere har indbragt i Salen ved privat Initiativ. Jeg for min Part har hidtil kunnet slutte mig til et saadant Forslag, og det kan jeg endnu. Jeg er ogsaa den højtærede Minister taknemmelig for hans Arbejde i Retning af at skaffe Menigheden Indflydelse i kirkelig Retning, ikke blot paa Valget af deres Præster, men ogsaa paa andre kirkelige Spørgsmaal, og jeg vil støtte Ministeriet i at faa saadanne Tanker frem. Det er nemlig et Krav, som har været oppe i mange Aar, særlig at Menighederne maa faa Indflydelse paa Valget af deres Præster. Men jeg kan godt se og har set det hele Tiden, at, i alt Fald saaledes som Forslaget kom frem i Fjor og ogsaa i Fortjor, saa vidt jeg husker, er der adskilligt deri, som gaar Præsterne lovlig nær, men som jeg haaber kan ændres. Hvad jeg særlig skal pege paa i denne Retning, er, at dette Lovforslag, som det tidligere har været affattet, i Grunden tager Ancienniteten fra Præsterne.

Formanden: Jeg vilde dog anse det for rimeligere at vente med en indgaaende Forhandling af dette Spørgsmaal, indtil Lovforslaget derom foreligger. Det staar i

meget fjern Forbindelse med Finanslovsforslaget.

Anton Jensen: Jeg skal gerne følge den højtærede Formands Paalæg om at vente med nærmere Udtalelser derom til senere. Jeg vil da blot sige den ærede Minister Tak, fordi han saa intensivt arbejder i den Retning at skaffe større Frihed i Kirken og derigennem Menighederne Indflydelse paa Præstevalget.

Jeg skal dernæst gaa over til at tale om Jernbaneforholdene, noget, som næsten Halvparten af Medlemmerne taler om. Dog skal jeg ikke sige ret meget om Jernbaneforholdene i Almindelighed, men kun sige, at jeg er endnu af samme Mening som i Fjor, nemlig, at det er en gal Vej at skaffe Penge i Statskassen paa: at forhøje Jernbane- og Brevtaksterne, saaledes som det nu foreslaas, og som det lyses i Kuld og Køn af næsten hvert andet Medlem, der har Ordet. Jeg kan i den Retning ganske slutte mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det drejer sig vistnok her om Goder for Befolkningen, som vi skulle arbejde paa at gøre saa let tilgængelige og saa billige som vel muligt. En Takstforhøjelse nu igen efter en Takstnedsættelse synes mig at være en Reaktion, jeg ikke ønsker at gaa med til. Dog, det sker nok alligevel, kan jeg forstaa, da jeg hørte, at Flertallets Stemmer gik den Vej for at skaffe Penge i Statskassen.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om vore egne private Jernbaneforhold, og da navnlig om den østsjællandske Bane, som er privat, dog under Statens Garanti. Man maa derfor formode, at Ministeriet i alt Fald ogsaa vil kunne have nogen Haand i Hanke med denne Bane. Forholdene der ere i Grunden under al Kritik, man tør vistnok sige, at de ere lige paa Nippet til at være skandaløse. Jeg skal nu paapege en Del store Gener ved denne Bane, navnlig angaaende Forbindelsen mellem Storeheddinge og Fakse, der aldeles ikke er til at benytte. Denne Bane udgaar, som bekendt, fra Køge til Haarlev, hvor den bliver en Gaffelbane, hvis ene Gren gaar til Storeheddinge og Rødvig, og den anden Gren til Fakse, men Forbindelsen mellem de to Endepunkter af Gaffelbanen er saa urimelig, at Banen aldrig kan benyttes af Folk, som ville fra Storeheddinge til Fakse eller omvendt, idet de maa køre en Mil eller halvanden for at komme til Haarlev, hvor de saa maa opholde sig i tre Timer for at faa Lov til at køre 2 Mil